

Dierbare parochianen, beste gasten in ons midden,

We naderen het einde van het kerkelijk jaar.

Vandaag nog en volgende week zondag het Hoogfeest van Christus Koning en dan gaan we een nieuw kerkelijk jaar beginnen.

Aan het eind van een jaar kijk je vaak terug naar wat er allemaal is gebeurd in de tijd die achter je ligt.

Mooie dingen, de herstart van veel activiteiten in de parochie zoals eten wat de pot schaft, maar ook minder mooie dingen kunnen de revue passeren.

En wat is er veel gebeurd in het afgelopen jaar.

Van veel gebeurtenissen hadden we vorig jaar om deze tijd nog geen weet.

Wie had kunnen voorspellen dat Poetin Oekraïne zou aanvallen?

Wie had kunnen voorspellen dat we in deze viering de kachel uit houden omdat de gasprijzen door het dak zijn gegaan?

Wie had voorzien dat aan het eind van de zomer honderden mensen buiten zouden moeten slapen en Ter Apel daardoor even het centrum van de wereld was?

En helemaal niemand had kunnen voorspellen dat op 10 juni een ministersploeg zo roekeloos was om een kaartje de wereld in te helpen die de bestaanszekerheid van honderden boeren en hun gezinnen zou ondermijnen.

Nee, de wereld is er in veel gevallen niet beter op geworden in het afgelopen jaar.

Ondenkbare, onvoorstelbare dingen zijn er gebeurd.

Gebeurtenissen die voor een schok hebben gezorgd.

Zo'n schok kennen de leerlingen van Jezus ook in ons Evangelie.

Zij kunnen zich niet voorstellen dat de tempel er niet meer zou zijn.

In die tijd dacht men zelfs dat het einde van de tempel ook het einde van de wereld betekende.

En toch is het Jezus die deze voorspelling wel doet.

De tempel wordt verwoest, het einde van de wereld komt eraan.

En het gesprek gaat vervolgens over de vraag wanneer dat dan staat te gebeuren.

Maar Jezus geeft geen exact antwoord op de vraag naar het wanneer.

Hij vertelt ons alleen wat de signalen zijn waaraan je kunt zien dat het einde eraan komt.

Signalen waarvan je bang wordt.

Rampen, verleidingen, ontwrichting van de wereld door natuurrampen, ontwrichting van de maatschappij.

Zelfs vijandigheid van familie en vrienden.

Een onvoorstelbare toekomst wacht.

Maar deze gebeurtenissen zijn de definitieve toekomst niet.

Het zijn signalen dat het einde komt.

Nee, het einde van de wereld is het leven.

Zo zegt Jezus ons dat in de laatste zin van ons Evangelie van vandaag.

Zoals Jezus' leven uitliep op het eeuwige, volmaakte leven bij God, langs de weg van kruis en dood, zo loopt ook het einde van de wereld via de weg van rampen en vervolging naar het eeuwig leven.

Dat is de onvoorstelbare toekomst die Jezus ons voorzegt.

En het is de Heer zelf die ons is voorgegaan die toekomst in.

Hij is dus geen onheilsprofeet die een toekomstplaatje dropt zoals een minister een stikstofkaartje dropt en verder lekker weekend gaat houden.

Nee, Jezus weet waar Hij over spreekt.

Hij staat niet op een afstand als we moeilijkheden ondergaan, als we vijandigheid ervaren of als we lijden aan het leven.

Nee, Hij heeft het zelf ondergaan en kan ons daarom bijstaan.

Hij is Immanuel, God met ons.

Juist in moeilijke tijden laat Hij ons niet los, omdat Hij die moeilijke momenten ook heeft gekend.

En Hij spoort ons aan te volharden.

Hoe?

Door de les van de tweede lezing in praktijk te brengen.

En die les is: gewoon je werk te blijven doen.

Een ieder op zijn of haar eigen plek, thuis of op het land, in de winkel of op kantoor.

Het innemen van die eigen plek in het leven noemen we nu roeping.

We mogen volharding leren door onze roeping te verstaan en in de praktijk te brengen.

Dat hebben we het afgelopen jaar ook mogen doen, wat er ook gebeurde.

Ons werk, onze roeping waargemaakt in ons leven.

Op die manier zijn we door gegaan als individuele gelovigen en als parochie.

En daar gaan blijven we mee doorgaan terwijl we erop vertrouwen dat God begaan is met ons.

Zelfs het kleinste detail van ons bestaan valt onder zijn zorg.

Dat mag ons vertrouwen geven als we de toekomst ingaan.

Een nieuwe week, een nieuw kerkelijk jaar.

Een winter met hoge prijzen en een gierende inflatie.

Veel is onzeker, maar onze God blijft dezelfde, gisteren, heden en tot in eeuwigheid.

Aan die zorg bevelen we onszelf, elkaar en de wereld toe.

Dan komt het goed, hoe dan ook.

Dan breekt eens het eeuwig leven aan.

Moge God ons daarvoor de geloofskracht schenken.

Geloofd zij Jezus Christus, in alle eeuwigheid. Amen.